

Mīļās māšas un mīļie brāļi Kristū,

Ir Pelnu trešdiena. Pārāk daudz par ko domāt, rakstu pārāk ātri, tomēr Dieva vārdi Joēlam daudz aicina domāt par Dieva žēlastību un kluso laiku, kuŗā ieejam. Tautai, kas tobrīd bija bada priekšā, Dievs Joēlas grāmatā sola gandrīz 'neticāmo!': *"Tas Kungs runāja un sacījai savai tautai: "Redzi, es jums došu maizi, jaunvīnu un eļļu – un jums būs līdz sātām! - (2:19a)* Siseņu uzbrukumi bija izpostījuši zemi un sausums apdraudēja tautas nākotni. Joēla laikā tāds posts tika uzskatīts par Dieva sodu, zīme, ka tuvojas tā Kunga diena. Garīdznieki tika mudināti aicināt ļaudīm agriezties, gavēt un sērot par tautas grēkiem.

Ar Joēlas grāmatas 2. nodaļās 18. pantu, kautkas mainās. Atskan Dieva apsolījums. *"Redzi, es jums došu maizi, jaunvīnu un eļļu - un jums būs līdz sātām! - (2:19a)* Nav, tā, ka tautai pēkšņi tiek atņemtas ciešanas, bet Dievs ko pieliek klāt viņu nākotnes vērtējumam: cerību! Un cerībai liels spēks. Mūsu laikā vairākas valstis Āfrikā piedzīvo patiesas bailes, ka sausums drīz varētu apdraudēt spējas tautai sagādāt ēdienu. Citās vietās tikai dēļ humanitārās palīdzības cilvēki vēl cer novērst badu, kaut no tā turpina mirt tie, kuŗus laikā nerasniedz. Kā palīdzēt? Kā atbildīgi atsaukties uz visiem lūgumiem pēc palīdzības gan tiem, kas stāv bada priekšā, gan bēgļiem?

Nekādā ziņā negribu apgalvot, ka visiem LELBĀL ir tādi dzīves apstākļi, ka varam daudz vairāk palīdzēt, tomēr ticu, ka, paldies Dievam, mums daudziem netrūkst ar ko dalīties. Paši esam strādājuši, bet Dievs ir svētījis mūsu centienus. Kādreiz domāju, vai paši apzināmies, cik esam pārbagāti? Senāk daudziem Ciešanu laika prakse gavēt dāvināja iespēju ne tikai sevi pārbaudīt, bet piedzīvot izsalkumu. Maz vairs gavē. Vairāk dzirdam aicinājumus Ciešanu laikā neliegt sev neko, bet kautko kalpošanai 'pielikt klāt'. Labu darbu, ziedojumu, kautko, kas nestu svētību, varbūt kādam atjaunojot cerību? Kādam piedodot, kādam rast iespēju izlīdzināties, vai ziedot, vai saņemt palīdzību pareizā laikā. Varbūt kādam liecinot, cik mums katram nozīmīgi Kristus apsolījums: *"ES ESMU dzīvības maize. Kas nāk pie manis, tam nesalks, un, kas man tic, tam neslāps nemūžam."* (Jņ. 6:35)

Kristus pilda savus apsolījumus. Apustulis Pāvils to zināja un apliecināja: *"Es visu spēju viņā, kas man dod spēku!"* (Fil. 4:13). Skaisti vārdi! Bet turpināsim lasīt: *"Un tomēr jus darāt labi, būdami līdzdalīgi manās ciešanās."* Par viņu lūdza, viņam ziedoja, atbalstu sūtīja tie, kas to varēja, jo viņi nebija cietumā, kā viņš.

Nesen, sevišķi sarežģītā dienā, atvēru mazu "Dove" šokolādi. Tās aptināmā papīrā vienmēr ierakstīts kāds 'vēlējums' vai mudinājums. Todien sveiciens bija *"Because you can!"* Tāpēc, ka Tu vari! Varu ko? Gandrīz gribēju teikt, nē, es nevaru, jo patiesi pati nevaru. Tik daudzkārt piedzīvoju, ka tiešām bez Viņa, es nenieka nespēju darīt. Bet ar Viņu? Lūdzot no Viņa visu, kā man pietrūkst?

Es varu, Tu vari, viņš, viņa, mēs varam tādēļ, ka Viņš ir varējis. Mīlestībā atdot sevi visu, uzvarēt grēku un nāves spēku, augšāmcelties un atjaunot cerību dienai, kad visiem, visur, viss būs līdz sātām!

Izlūdzos jums Dieva svētību šajā klusā, Kristus ciešanu laikā. Viņš lai dāvina to, kas vajadzīgs kādam atjaunot cerību! Jūsu, + Lauma